

— Защо не се отбихте?

Не помня какво отговорихъ, оставихъ я, отидохъ къмъ гостилницата, и отново забравихъ за нея.

Най-после, дойде време да заминавамъ. Изведнажъ, нѣколко дни преди тръгването, обзе ме трескаво нетърпение. Нали знаешъ, когато си младъ, колкото и да е приятно наоколо ти, всѣко предстоящо пжтуване, и то къмъ по-хубави мѣста, изпѣва нервитѣ ти. Стегналъ бѣхъ куфаритѣ си, разчистихъ всички служебни работи, и въ деня преди тръгването бѣхъ съвсемъ свободенъ. Кръстосвахъ изъ прашнитѣ улички, които щѣха да останатъ все така кротки, принизени, непознати за оня свѣтъ, дето отивахъ азъ, и къмъ радостното чувство, което ме изпълваше, се примѣсваше и една лека, приятна тжга. Рано на следната сутринъ съ пощенската каруца щѣхъ да отпжтувамъ. Сега тоя следъ-обѣдъ, тихъ, топълъ, чистъ, ми се виждаше безкрайно бавенъ и празенъ. Отбихъ се тукъ-тамъ да си взема сбогомъ, съ другаритѣ отъ гостилницата бѣхме нагласили вечерята прощална трапеза. И, изведнажъ, Богъ знае по какви пжтища върви човѣшката